

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΛΟΜΟΝ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η φοιτητική ταβέρνα του μπάρμπα Νοέλ, στο Καρτιέ Λατέν, ήταν γεμάτη εκείνο το βράδυ από καπνούς, φωνές και δυνατά γέλια. Στο βάθος, στην συνηθισμένη γωνιά της καθόταν η παρέα του Ραφινιόλ.

Ο Σερβώ ένας νέος από την παρέα, που ήθελε να γίνει ένας μεγάλος φαρμακοποιός στην έπαρχία, διάβαζε άπληστα τις πρωινές εφημερίδες, για να συνεχίσει έπειτα τις βραδυνές. Μά δεν έδινε ούτε ένα τσακιστό μονόλεφτο για την πολιτική. Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν πάντα κανένα «ώμορφο έγκλημα», άτις εκείνα που συγκλονίζουν τους θυρωρούς. Διάβαζε λοιπόν τον «Μικρό Παρισινό», όταν εξαφνα γούρλωσε τὰ μάτια του και φώναξε κατάπληκτος :

— Είδατε, έ ; Σκότωσαν τον Λή - Βή, τον 'Αναμίτη φοιτητή της «'Εκόλ Σαντράλ» !...

— Μπα; Ποῦ; Έκανε αδιάφορα ο Ντελλύς, ένας νεαρός ζωγράφος που αγαπούσε περισσότερο τὰ ώμορφα μοντέλλα από τὰ χρώματα.

— Σ' εκείνο τὸ παληὸ ξενοδοχείο τῆς ὁδοῦ Λομόν, που καθώμαστε κ' ἐμείς κάποτε... 'Αλήθεια, Ραφινιόλ, τὸν ἤξερες ;...

— Μπορεῖ... Έκανε εκείνος, σηκώνοντας τὸς ὤμους του. "Εχω παίξει μπιλιάρδο με ὄλους τὸς 'Αναμίτες φοιτητὲς τοῦ Καρτιέ Λατέν !... Μπορεῖ νὰ εἶχα παίξει καὶ μ' αὐτόν !... Μὰ ξέρεις πολὺ καλά πὼς δὲν μου ἀρέσουν ἡ φίλιες με τὸς «κίτρινους»...

Τὸ έγκλημα τῆς ὁδοῦ Λομόν δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζοφερὸ μυστηριὸ του. Ὁ 'Αναμίτης Λή-Βή εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ πίσω, μεδὺ μαχαιριές στὴν καρδιά. Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε λάβει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ, ἀπὸ ἕνα θεῖο του, ἔμπορο στὴ Μασσαλία... Τί ἦταν λοιπόν ; Πολιτικό έγκλημα ἢ ληστεία ;

Ὁ περιεργὸς Σερβὼ ἔτοιμαζόταν νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῆς παρέας του, ὅταν ξαφνικὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἕνας παράξενος νέος μ' ἕνα μαῦρο μπόγο στὸ χέρι.

— "Ε, ὄχι, ὄχι ἐδῶ μέσα ! τοῦ φώναξε ὁ μπάρμπα Νοέλ. Δὲν μου ἀρέσουν ἡ λοταρίες ! "Εμ πρὸς, ἔξω !...

Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα μαζί με τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη, θρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ μυστηριώδη ἄτομα που τοῦ ἔκαναν νόημα νὰ γυρίσῃ στὸν μπάγγο του, καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του. "Ηταν δυὸ ἀστυνομικοὶ με πολιτικά... Ὁ μπάρμπα Νοέλ, ξαφνιάσθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. "Αφησε τὸ νέο με τὸ μαῦρο μπόγο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μέση τῆς ταβέρνας καὶ σταῦρωσε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὸν μπάγγο, ἀνήσυχος, μήπως γινόταν καμμιά φασαρία μέσα στὸ ἤσυχο ἐκείνο μαγαζὶ του.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ με τὰ πολιτικά κάθησαν στὸ τραπέζι καὶ τότε, ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἄρχισε νὰ μοιράζῃ τὴ λοταρία του.

— "Ενα φράγκο ἢ καρτέλλα ! φώναξε. "Ενα φράγκο !... Οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας θρήκαν διασκεδαστικὸ αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχαν πουληθῆ ὅλες ἡ καρτέλλες.

— "Εμπρός, κύριοι !... Λίγη προσοχή τώρα !... Έκανε πάλι ὁ νέος με τὸ μπόγο. Τὰ δῶρα μου εἶνε ὑπέροχα ! "Εμπρός, ἀρχίζω τὰ νούμερα...

Κ' ἔχωσε τὸ χέρι του σὲ μιὰ σακκούλα, γεμάτη ἀπὸ ξύλινοὺς ἀριθμοὺς. Ὁ Σερβὼ, ὁ Ντελλύς καὶ ὁ Ραφινιόλ, ἔσκυψαν πάνω στὶς καρτέλλες τους.

Ὁ πρῶτος γέμιζε γρήγορα τὴ δική του, μὰ στὸ τέλος ἐκείνος που κέρδισε ἦταν ὁ Ραφινιόλ.

— Μπράβο !... φώναξαν ὀλόχαροι ὄλοι οἱ φοιτηταὶ τῆς ταβέρνας. Καὶ τώρα νὰ δοῦμε τί κέρδισε !...

Ὁ νέος με τὴ λοταρία ἔλυσε τὸ μπόγο κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ὀλοκαίνουργιο πανταλόνι.

— Αὐτὸ θὰ πῆ τύχη ! Έκανε γελώντας ὁ Ραφινιόλ κ' ἔρριξε

μιὰ ματιά στὸ δικό του, που ἦταν τρύπιο καὶ ξεθωριασμένο.

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν μπάγγο, φώναξε κατενθουσιασμένος :

— "Ε, μπάρμπα Νοέλ, που θὰ μπορέσω νὰ κάνω τὴν πρόβα μου ;

— "Απὸ ἐδῶ... "Απὸ ἐδῶ... Τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος. Στὸ γραφεῖο...

Ὁ Ραφινιόλ μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο μαζί με τὸ νέο που κρατοῦσε τὸ καινούργιο πανταλόνι. Κ' ἔπειτα σὲ λίγο, βγήκε ἔξω κάνοντας τάχα πὼς καμάρωνε καὶ πέταξε μέσα στὰ χέρια τοῦ ἄλλου τὸ παληὸ πανταλόνι.

— Στὸ χαρίζω !... Τοῦ φώναξε.

Οἱ φοιτηταὶ θρήκαν τὸ ἀστεῖο νόστιμο καὶ ξέσπασαν σὲ δυνατὰ γέλια. "Υστερα, ξαναγύρισαν στὶς εφημερίδες τους, στὶς συζητήσεις τους καὶ στὰ χαρτιά τους.

Ὁ Ραφινιόλ, ὅταν κάθησε πάλι ἀνάμεσα στοὺς φίλους του, γύρισε καὶ εἶπε τοῦ Ντελλύς :

— Τοτό, ἔχεις νὰ μοῦ δανείσῃς εἴκοσι φράγκα ; Εἶμαι ἀπένταρος !... "Αν ἔχῃς μάλιστα ἕνα ἑκατοστάρικο, θὰ με σώσῃς !... Θὰ σοῦ τὸ δώσω στὸ τέλος τοῦ μηνός...

Ὁ Ντελλύς ξεροκατάπτε, μὰ δὲν μπορούσε νὰ ἀρνηθῆ αὐτὸ τὸ δάνειο. "Εβγαλε λοιπόν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα τσαλακωμένο ἑκατοστάρικο. Ὁ Ραφινιόλ τότε, σηκώθηκε, τὸς ἀποχαιρέτησε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

* * *

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Ραφινιόλ κ' ὁ Σερβὼ δὲν εἶχαν φανῆ ἀκόμη στὴν ταβέρνα. Ὁ Ντελλύς λοιπόν συλλογιζόταν πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα του, ὅταν ξαφνικὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα κατὰ χλωμος ὁ Σερβὼ.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ραφινιόλ ; Τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ Ντελλύς.

— Ξέγραφέ τον ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Κι' ἔπειτα, με μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τοῦ ἐξήγησε :

— Τὸν ἔπιασαν σήμερα τὸ πρωί ! Καὶ ξέρεις γιατί ; Γιατί αὐτὸς σκότωσε τὸν 'Αναμίτη !...

Ὁ Σερβὼ ἄδειασε, διψασμένος, τὸ ποτήρι τῆς μύρας κ' ἔξακολούθησε :

— Τὴν ἔπαθε χθὲς τὸ βράδυ, ὁ Ραφινιόλ ! Τὸν τύλιξε ἐκείνος ὁ νέος με τὴ λοταρία !...

— Μὰ πὼς ; "Απόρησε ὁ Ντελλύς.

— Νά, ἄκουσε... Τοῦ εἶπε ὁ Σερβὼ. Ὁ Ραφινιόλ ἤξερε πολὺ καλά τὸν 'Αναμίτη. Τὸ προηγούμενο βράδυ τοῦ έγκλήματος εἶχε παίξει μαζί του μπιλιάρδο στὸ «Καφενεῖο τῆς Σορβῶνης». "Η ἀστυνομία λοιπόν τὸν

ὑποπτεύοταν ὡς ἔνοχο... Τὸ έγκλημα, σύμφωνα με τὴν ἀναπαράστασι, εἶχε γίνει ὡς ἑξῆς : ὁ δολοφόνος δηλαδὴ ὁ Τὸμ Ραφινιόλ, ὅπως ξέρουμε σήμερα, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ 'Αναμίτη, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ διακόσια φράγκα που τοῦ εἶχε κερδίσει στὸ μπιλιάρδο. Ὁ Λή - Βή ἔβγαλε τότε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα κ' ἔδωσε δυὸ ἑκατοστάρικα στὸ Ραφινιόλ. Εκείνος τότε χύμηξε ἀπάνω στὸν 'Αναμίτη γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτά. Μὰ ὁ Λή-Βή, με μιὰ γροθιά, τὸν ξάπλωσε κατὰ γῆς. "Επειτα, γύρισε γιὰ νὰ κλειδώσῃ στὸ συρτάρι τὰ λεφτά του. Ὁ Ραφινιόλ τότε θρήκε τὴν εὐκαιρία καὶ τὸν χτύπησε ἀπὸ πάνω με τὸ μαχαίρι του...

— Κ' ὕστερα ;... ἔκανε με φρίκη ὁ Ντελλύς.

— "Ε, νά, ἡ ἀστυνομία ὕστερα ἔξακρίβωσε ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε περάσει τὴ νύχτα τοῦ έγκλήματος σὲ ἕνα δωμάτιο τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου. Κι' ὅπως ξέρεις τώρα, Ντελλύς, ἐκείνο τὸ σαράβαλο τῆς ὁδοῦ Λομόν εἶνε γεμάτο σκόνη. Παντοῦ, στὰ ἔπιπλα, στὸ πάτωμα, στὰ κρεβάτια, στὰ στρώματα, ὑπάρχουν διαρκῶς δυὸ δάχτυλα σκόνη. "Ε, λοιπόν, κάτω ἀπὸ τὸ στῶμα τοῦ κρεβάτιοῦ στὸ ὁποῖο εἶχε κοιμηθῆ ὁ δολοφόνος, ἔλειπε ἕνα μεγάλο

Ὁ 'Αναμίτης, με μιὰ γροθιά, τὸν ξάπλωσε καταγῆς...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ της Γαλλικής Ακαδημίας

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο φτωχός νέος δέν μπορούσε να πιστέψη στην εύτυχία του! Καί τραύλιζε μπερδεμένες φράσεις σαστισμένος.

Τέλος ο δήμαρχος του είπε, πιάνοντας με καλωσύνη το χέρι του:

— Άγαπημένο μου παιδί, γιατί από σήμερα σε θεωρώ παιδί μου, ή Σολάνζ είνε δική σου. Άπό σήμερα σάς θεωρώ αρραβωνιασμένους...

* * *

Μείνουμε καί τó άλλο θράδυ στο χωριό εκείνο για να παρευρεθούμε στους αρραβώνες των δύο νέων, οί οποίοι έγιναν με αρκετή μεγαλοπρέπεια καί την τρίτη μέρα τέλος αποχαιρετήσαμε τόν Δήμαρχο, τή Σολάνζ καί τόν μνηστήρα της καί μπυρέσαμε να συνεχίσουμε τó ταξίδι μας.

Τούς ύποσχεθήκαμε προηγουμένως ότι έπειτα από δύο μήνες θά ξαναγυρίζαμε εκεί για να παρευρεθούμε στους γάμους των δύο νέων. Η Σολάνζ, καθώς μ' αποχαιρετούσε, ξεκλαιγε.

Τό υπόλοιπο ταξίδι μας ως τή Νίκαια δέν είχε καμιά περιπέτεια.

Φτάνοντας εκεί, εγκατασταθήκαμε στην έπαυλη «Τζουλιάνα», την οποία θρήκα ακόμα πιό ώμορφη άπ' ό,τι την νόμιζα από τις φωτογραφίες που μου είχε δείξει ο Ζάν. Ήταν ένα πραγματικό παλατάκι, χαμένο μέσα στην πλουσία θλάστησι καί στά λουλούδια.

Τό ίδιο θράδυ κιόλας της άφιξέως μας κάναμε την εμφάνισι μας στο κοσμικώτερο ξενοδοχείο. Καθώς μπήκαμε μέσα όλων τών βλέμματα καρφώθηκαν επάνω μου με θαυμασμό. Ναί, είχα γίνει ο στόχος όλων των βλέμμάτων, πράγμα που έκανε τόν

κομμάτι σκόνης που είχε τó σχήμα ενός πανταλονιού... Καί ξέρεις τώρα τή μανία του Ραφινιόλ να έχη πάντα με τσάκισι τó πανταλόνι του, άκόμη κι' όταν είνε τρύπιο. Πριν κοιμηθῆ λοιπόν, είχε βάλει στο στρώμα τó πανταλόνι του για να «σιδερωθῆ»... Κ' έτσι, δίχως να τó προσέξη, μάζεψε τή σκόνη που βρισκόταν εκεί πέρα, στο κρεβάτι...

Ο Σερβός κύτταξε τόν Ντελλός που γούρλωσε τά μάτια του καί με τήν ίδια άγωνία έξακολούθησε:

— Η άστυνομία λοιπόν πήρε λίγη από αυτή τή σκόνη καί την παρέβαλε με τή σκόνη του παληού πανταλονιού του Ραφινιόλ.

Είνε περιττό να σου πω πως ή χθεσινή λοταρία ήταν ένα «κόλπο της άστυνομίας! Έκείνοι που τόν παρακολουθούσαν, είχαν προσέξει πως ήταν παληό καί τρύπιο τó πανταλόνι του.. Κ' έτσι συλλογίστηκαν να του δώσουν ένα καινούργιο, με τó τέχνασμα της λοταρίας για να του πάρουν τó παληό καί να έξετάσουν τή σκόνη του με τó μικροσκόπιο.

Ο Ντελλός δέν μπορούσε να συνέλθῃ από τήν κατάπληξί του.

— Μά γιατί σκότωσε τó Λήβῃ; ρώτησε τόν Σερβό.

— Για να τόν ληστέψη! του άπάντησε ο άλλος.

— Τότε δέν μπορώ να καταλάβω γιατί δανείσθηκε χθές από έμένα ένα έκατοστάρικο;

— Γιατί ήθελε να δημιουργήση την έντύπωση πως είνε άπένταρος! του έξήγησε ο Σερβός.

Ο Ντελλός έσκυψε τó κεφάλι καί δέν είπε τίποτε. Μά δέν μπορούσε κανείς να καταλάβῃ αν συλλογίζονταν τόν μυστηριώδη Ραφινιόλ ή τó έκατοστάρικό το, που τó είχε χάσει για πάντα.

ΜΑΡΙΣ ΡΕΝΑΡ.

Ζάν να ύπερηφανεύεται...

Ναί, τόν έβλεπα να λάμπη από εύτυχία, καθώς με κρατούσε από τó μπράτσο, τόσο σίγουρος για τήν άγάπη μου, τήν οποία είχε κερδίσει επί τέλους.

Μά κ' εγώ ένοιωθα τώρα τόν έαυτό μου διαφορετικό από άλλοτε. Δέν ήμουν πειά ή φιλάρεσκη, ή επιπόλαιη μπορώ να πω, Τζουλιάνα που τόσο τήν συγκινούσε ή ματιά καί του πιό άδιάφορου άκόμα άνδρός.

Ο θαυμασμός αυτός που προκαλούσα γύρω μου σ' ένα τόσο άριστοκρατικό κέντρο, όπου δέν έλειπαν ή καλλονές, με άφηνε σχεδόν άδιάφορη. Η μάλλον μου φαίνεται ότι κοκκίνιζα από μιá μικρή συστολή.

Όταν περάσαμε στη σάλλα του τσαγιού του ξενοδοχείου, ο Ζάν με ρώτησε που ήθελα να καθήσουμε.

— Στην πιό ήσυχη κι' άπόμερη γωνία, του άπάντησα εγώ.

Έκείνος χαμογέλασε γιατί μάντεψε ότι ο άδιάκριτος θαυμασμός των άλλων, καταντούσε ένοχλητικός για μένα καί μου είπε:

— Έχεις δίκη, Τζουλιάνα... Άς άποφεύγουμε τις γνωριμιές καί τόν κόσμο καί άς μείνουμε άφωσιωμένοι ο ένας στον άλλο...

Εγώ του έδωσα τότε τó χέρι μου, τó όποιο εκείνος πήρε με τρυφερότητα καί τó φίλησε.

Μου φάνηκε τή στιγμή εκείνη, ότι ήμουν τόσο εύτυχισμένη, όσο δέν τολμούσα ποτέ να φανταστώ στα παρθενικά όνειρά μου.

Είχα βρει στον άνθρωπο αυτό, ο οποίος με περνούσε κατά είκοσι χρόνια, τόν ιδανικώτερο σύζυγο, τόν ευγενέστερο σύντροφο, τόν πιό άφωσιωμένο φίλο.

Τί άλλο ήθελα;

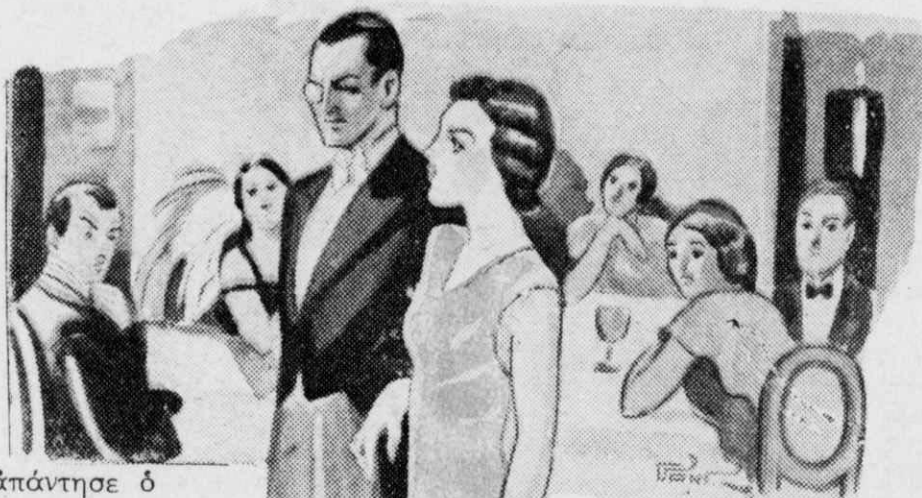
Πόσο τρελλή ήμουν άλλοτε, όταν έπίστευα πως μόνο ένας νέος κι' ώραίος σύζυγος μπορούσε να μου δώση τήν εύτυχία! Καί ποιό έγκλημα πήγα να κάνω, όχι μόνον έναντίον του ύπερόχου αυτού συζύγου, μά καί κατά του έαυτού μου, όταν λίγο έλειψε να παρασυρθῶ από ένα ρωμαντικό κι' άνύπαρκτο σχεδόν αίσθημα για τόν Μωρίς!...

Α! ύπάρχει Θεός!... Κι' ο Θεός αυτός δείχθηκε έξαιρετικά καλός για μένα, όταν μ' έκανε ν' άρρωστήσω βαρεία τή στιγμή άκριβώς που βρισκόμουν μπροστά στο χείλος της άβυσσου...

Άπό πόσο μικρά πράγματα, αλήθεια, μπορεί να καταστραφή μιá εύτυχία, μιá ολόκληρη ζωή... Φτάνει ένα τίποτε, ή άπροσδόκητη εμφάνισις ενός ανθρώπου — όπως συνέβη σε μένα με τόν Μωρίς — για ν' άναστατωθῆ τó πνεύμα μας καί ή καρδιά μας, καί να μη ξέρουμε πειά τί κάνουμε...

Κι' ο έρωσ; Ω! μου φαίνεται πως άδίκως έμεις ή νέες γυναίκες τόν θεωρούμε ως τó άπαντον της εύτυχίας μας. Υπάρχουν κι' άλλα αίσθήματα έξίσου μεγάλα αν όχι μεγαλύτερα από τόν έρωτα... Υπάρχει ή θαθείά άγάπη των συζύγων, ύπάρχει ή μητρική στοργή...

Άλλά για ποιόν λόγο μίλησα για μητρική στοργή; Που τήν ξέρω εγώ;... Μήπως;... Μήπως;... Τί είνε αυτή ή πρωτογνώριστη ταραχή, που με πιάνει κάθε τόσο κατά τις τελευταίες αυτές ήμέρες καί για τήν οποία δέν έχω μιλήσει άκόμα στον σύζυγό μου;...

Καθώς μπήκαμε μέσα, όλων τών βλέμματα καρφώθηκαν επάνω μου.